

siffe Grundlov. Men dette gjør jo aldeles Intet til Sagen, han beholdt jo dog sin Rettighed, indtil Tilfældet kom, og da kunde han bestemme sig, og da, hvis han ikke selv vilde modtage Thronen, kunde jo en af hans Børn dertil være berettiget, og fik han flere Sønner, eller ogsaa blot, naar han fik en Søn og en Datter, saa kunde dog denne, og i det første Tilfælde en yngre Søn, komme til at arve. Det selv Samme gælder om Prindsesse Maria af Anhalt-Dessau. Disse vilde altfaa aldeles ikke have renonceret paa deres Arverettigheder, undtagen for at fremme og naae et for Staten og Kongeslægten vigtigt Formaal. Hvad der indeholdes i London-Tractaten findes ogsaa i Warschauer-Conferentserne, hvor det udtrykkeligt er udtalt, at den for Europa og i særdeleshed for Danmark vigtige Bedligholdselse af det danske Monarchie i dets Heelhed ikke kunde bevirkes, uden ved en Combination, der udelukkede de qvindelige Linier, og derfor fandtes det, at de fleste Momenter, der kunde begrunde en Afgaeng — ikke nogen bestemt Ret — til at arve hele det danske Monarchie, fandtes deels hos Prinds Christian af Glücksborg og deels hos hans Gemalinde; men, som allerede bemærket, blev det udtrykkelig sagt, at det blot var Han og Hans mandlige Descendenter, som skulde arve det danske Monarchie. Dersom Nogen vil finde, at det var ønskeligt at vedligeholde Kongelovens Arvesølge, maag dertil bemærkes, at Følgen deraf rimeligviis vilde være, at man vilde udsætte Monarchiet for Oplosning; thi en saadan Vedligeholdelse af Kongelovens Arvesølge for alle Statsdele vilde ikke vinde nogen europæisk Anerkjendelse, ligesom en saadan Bevarende heller ikke kunde synes at være begrundet paa nogen Ret, idetmindste ikke nogen klar Ret, saa at en Fastholder derved vilde have været uklog. Dertil kommer, at, naar vi ville tænke os, at Kongelovens Arvesølge blev staaende og udvidet til hele Monarchiet, og Hs. Majestæt Kongen og Hs. Kgl. Høihed Arveprinds Ferdinand døde, uden mandlige Descendenter, vilde man være i den allerførste

Forvirring; thi derved vilde der opstaae betydelige Arvetvistigheder, ligesom og Følgen let kunde blive, at Thronen vilde gaae over til en ganske Fremmed. Det er bekkendt, at der i den senere Tid har dannet sig den Mening, at, hvis Hs. Kgl. Høihed Landgrevinden ikke skulde overleve Hs. Majestæt Kongen og Hs. Kgl. Høihed Arveprindsen, saa vilde den nærmeste Successør til Danmarks Thronen være Prindsesse Caroline, og efter hende Prindsesse Wilhelmine, og efter deres Død vilde Thronen gaae over til deres Fættene, Hertugen og Prindsen af Augustenborg. Jeg vil aldeles ikke paa- staae, at denne Mening er rigtig (Monrad: Hør! Hør!), men jeg har just i den senere Tid erfaret, hvorledes mange grundige Jurister (Monrad: Na!) her i Landet, som aldeles ikke ere tilbøielige til at antage nye Meninger, dog finde, at denne Fortolkning er grundet (Na!), og det er jo nok, at der er en Mening, som kan være saa stærk, at den maaskee i sin Tid kan finde Understøttelse hos Mange. Men, selv om der fra den Side ikke opstaaer nogen Vanskelighed, saa er det vist, at, naar man fastholder den nærværende Arvesølgeorden efter Kongeloven, saa vil den nærmeste Arving til Thronen, forudsat, at Prindsesse Caroline og Wilhelmine ere udelukkede, efter Landgrevindens Død være Hendes Søn og de Børn, som Han sandsynligviis kan faae i sit Ægteskab med en preussisk Prindsesse; og, selv om man vil antage, at den danske og hessiske Thronen ikke kunde beklædes af en og samme Regent, kan dog en saadan Prinds, naar han ikke foretrækker at blive Churfyrste i Hesse, renoncere derpaa og saaledes blive Konge af Danmark. Hertil kommer, at Prindsesse Maria af Dessau og hendes Børn, af hvilke en Datter er gift med en Hertug af Nassau — og som af dette Ægteskab efter al Rimelighed kan efterlade flere Børn — ere de nærmeste Arvinger, saaledes at de Farer, som man nu formoder at kunne opstaae i en fjern Fremtid, ligge os langt nærmere, og jeg kan derfor ikke see, hvad der i den Henseende kan siges at være opoffret.